

villige til at fortsætte Forhandlingerne med den høje Regjering og med den Side af Rigsdagen, som støtter sig til den, i det Diemed om muligt derigjennem at komme til en Forstaaelse. I ethvert Tilfælde var det min Mening, idet jeg blev bevæget af Ønsket om bestemt at faae at vide, paa hvilke Vilkaar Overenskomsten med den høje Regjering var mulig. Vi vide jo Alle, at disse Forhandlinger blev afbrudte, maaske paa Grund af Tidens Korthed, maaske af andre Grunde. Jeg vil nu her paa mine egne Begne erklære, og jeg antager, at der er flere Medlemmer, der kunne gjøre det Samme, at vi, som dengang stod paa dette Standpunkt, at vi ville underhandle med Regjeringen om en konstitutionel Forstaaelse, i ethvert Tilfælde ere blebne grundig belærte ved, hvad der senere er sket, om at en konstitutionel Forstaaelse, en konstitutionel Overenskomst med denne Regjering hører til det Uopnaaalige. Dette, at Regjeringen uden at have forlangt en Øre til Kjøbenhavns Befæstning paa Finantsloven for iaar, dog har afholdt store Udgifter til dette Diemed — dette hensynsløse Skridt overfor Rigsdagen og særlig dette Things Flertal har tilfulde belært os om, at ad denne Vej skulle vi ikke gaa. Vi havde Troen til, at der sidste Foraar virkelig hos vore Modstandere fandtes et levende Ønske om at komme ind under andre Forhold, men vi havde faaet Andet at vide. Den Kundskab, vi havde ment kunde naas ad Underhandlingens Vej, nemlig Kundskaben om, paa hvilke Vilkaar der kunde opnaas Forlig, have vi praktisk faaet, og jeg tror paa en saadan Maade, at det, der skete dengang, uanskelig vil kunne gjentages.

Det har jeg ønsket at sige for at klare min egen politiske Stilling, da jeg er nævnt blandt de 18 Medlemmer, der i sin Tid vare villige til, som det hed, at forhandle.

Angaaende selve det foreliggende Forslag skal jeg med Hensyn til de almindelige Berragninger, som dette kunde give Anledning til, henholde mig til, hvad det ærede Medlem udtalte, der først havde Ordet. Jeg ønsker kun at omtale et ganske enkelt Spørgsmaal, som i betydelig Grad berører os, der særlig repræsenterer Landhøstændene; det er Spørgsmaalet angaaende Jærnbanernes Forhold til vort Agerbrug. Vi finder paa Finantsloven et Forslag fra den høitærede Indenrigsminister om en Understøttelse af 50,000 Kr. til Export af levende Svin fra Esbjerg. Dette er en Forskættelse af en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven fra Foraaret, hvor man i Nød og Trang for at hjælpe de Landmænd, som laa inde

med store Beholdninger af usælgelige Svin gik ind paa at give en Bevilling paa 10,000 Kr. for at stille dem af med disse. Naar den ærede Indenrigsminister nu ønsker at fortsætte dette, troer jeg ganske vist, at man deri er berettiget til at se, hvad forøvrigt ikke Noget tvivler paa, at den høitærede Indenrigsminister nærer en meget kraftig Tilbøielighed til at støtte vort Landbrug paa bedste Maade ved Hjælp af Kommunikationsvæsenet; men jeg vil tillade mig at udtale den Mening, at denne Bevilling og den Understøttelse, som derved agtes tilstaaet vort Landbrug, er temmelig ensidig. Det berører kun en ganske enkelt Exportartikel, og jeg vil tillade mig at sige en underordnet Exportartikel, ikke fordi Svin er en underordnet Exportartikel, thi det er langt fra Tilfældet, men fordi den Svineexport, der foregaaer fra Esbjerg er af underordnet Betydning. Der findes ikke i Anmærkningerne Oplysninger om Benyttelsen af denne Exportvei, men det fremgaar af de ugentlige Oplysninger i Bladene, at Benyttelsen af denne Forsendelsesmaade i Løbet af Sommeren er gaaet overordentlig ned, og det ligger simpelthen deri, at det Marked, man har opnaaet der, kun er et Marked for 2den Klasse's Varer. Markedet i Hull egner sig aldeles ikke for 1ste Klasse's Varer af Svin. Den har sit Marked her i Landet paa Svineslagterierne og kan ikke med Fordel sælges derovre. Naar vi give en saa betydelig Understøttelse til denne Artikel, understøtte vi en Produktion af 2den Klasse's Varer, og jeg troer, at man kan stille den Fordring til vore Landmænd, at de hellere bør gaa over til at producere 1ste Klasse's Varer, hvor de da ikke ville trænge til denne Understøttelse. Men jeg vil sige, at hvad Landmændene trænge til, er ikke Understøttelse paa et enkelt Punkt som her ved Transport af levende Svin eller en enkelt Art af levende Svin, men det vi trænger til, er i det Hele en ganske anden Smødekommun fra Jærnbanebestyrelsens Side med Hensyn til de Taxter, som holdes for Forsendelsen af vore Produkter og for Forsendelsen af de Varer, som vi i stort Omfang have Brug for. Det er bekendt for dem, som kende noget til Jærnbaneforsendelser, at de billigste og mest voluminøse Varer sættes under een Taxtklasse, som hedder II. D. Derunder forsendes f. Ex. Kul. Det vil sige, at den Industridrivende faaer for den billigste Taxt sit væsentligste Arbeidsmiddel, medens vi derimod, som ganske vist ogsaa købe Kul, men som i langt større Omfang faa sendt Foderstoffer, Korn og Gødning og alle den Slags Artikler, sættes i en høiere Taxtklasse. Jeg tror ikke, at det